

Resolutions.

No. 1. Remission of Land Revenue (cont.)

മിസ്റ്റർ ടി. കെ. നായർ:—സർ, നീക്കത്തിൽ ൨൫൨ മ. കുറവ് ചെയ്യണമെന്ന പ്രമേയത്തെക്കുറിച്ച് ഇന്നലെ ഞാൻ ഏതാണ്ടു പറയുകയുണ്ടായി. ഇതിനെക്കുറിച്ച്, ബഹുമാനപ്പെട്ട ടിവാൻ പേഷ്കാർ അവർകൾ ഇപ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചു പറയുന്ന ഉണക്കിനെ സംബന്ധിച്ച് വേണ്ടതായ അന്വേഷണങ്ങൾ ചെയ്ത് വേണ്ടസ്ഥലങ്ങളിൽ വേണ്ട നിവൃത്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾ ചെയ്യുകൊടുക്കുന്നതാണെന്നും ഈ പ്രമേയവും അതുമായിട്ട് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നും ഇന്നലെ പറയുകയുണ്ടായി. ഈ കാര്യത്തിൽ എന്റെ നിയോഗ മണ്ഡലത്തിൽപ്പെട്ട മൂന്നു വില്ലേജുകളെക്കുറിച്ചുള്ള സംഗതികളാണ് ഞാൻ ഇവിടെ പ്രധാനമായിട്ട് ഇന്നലെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത്. ടിവാൻജി അവർകളോടു് ഈ സംഗതിക്കു ഒരു ഡെപ്യൂട്ടേഷൻമൂലം ആവശ്യപ്പെട്ടതിൽ പ്രകാരം ൨൦൦൪- വരുവാൻ മില്ലനയുണ്ടാവുകയും, അപ്പോൾതന്നെ അസംഖ്യ ആളുകൾ ഒപ്പിട്ട ഒരു ഹർജി ടിവാൻപേഷ്കാർ അവർകൾക്കും തഹശീൽദാർക്കും അയച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും ഉണക്കിക്കുറിക്കുറിക്കുറിക്കുന്നതായ വയ്ക്കോൽ അരിയെടുക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അധികൃതന്മാരിൽ ഒരാളെങ്കിലും ആ സ്ഥലത്തു വന്നിറങ്ങി നോക്കിയിട്ടില്ലെന്ന് ഇവിടെ പറയാതെ വിവരിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ഇന്നലെ ഇവിടെ പറഞ്ഞതിൽനിന്നും ഈ വക കൃഷി സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം തന്നെ നേരിട്ടോ അല്ലാത്തപക്ഷം തഹശീൽദാർ മുഖാന്തിരമോ പരിശോധിച്ച് ഉണക്കിന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മവിവരം അറിഞ്ഞു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുന്നതാണെന്നും അതിനുവേണ്ട നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം ചിന്തിക്കുമെന്നാണ് ഞാൻ ധരിച്ചത്. ഈ മൂന്നു വില്ലേജിന്റെ സ്ഥിതിക്കു് അദ്ദേഹം ഏതുതരത്തിലാണ് ആപോചിപ്പോവാൻ പോകുന്നതെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ ഉണക്കത്ത കൃഷിസ്ഥലവും ഉണക്കിയ കൃഷിസ്ഥലവും തമ്മിൽ നോക്കിയാൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല. വിളവു നോക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് ആ സ്ഥലത്തേക്കു വരുന്നതെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ അവിടെ വരേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അവിടെത്തന്നെ കയ്യിൽക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഇന്നേവാരം ഈ തരത്തിൽ പ്രവൃത്തിച്ചു ഗവണ്മെന്റ് ഒരു അന്വേഷണം നടത്തി നീക്കം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ രീതിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിനെ വിശ്വസിക്കുവാൻ മാത്രമുള്ള ബുദ്ധിയില്ലായ്മ എനിക്കില്ലെന്നു മാത്രമേ ഞാനിവിടെ പറയണമുള്ളൂ. ധനമാസത്തെ നീക്കം വിട്ടുകിട്ടണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയ്ക്ക് മകരത്തിലോ കുംഭത്തിലോ ഒരു മറുപടി കിട്ടിയതുകൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്ന് ഗവണ്മെന്റിനെന്നു ആലോചിച്ചാൽ അറിയാം. ഭാരതപ്പുഴ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു വെള്ളംകൊണ്ടുവന്നു തരണമെന്നെന്നും ഞാനിവിടെ ആ

വശപ്പെടുത്തില്ല. ധനമാസത്തെ നികുതി നിർത്തിവെക്കണമെന്നുള്ള ഒരു
 റൊററപായിൻറ മാത്രമാണ് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ഇത്രത്തോളം
 ഭയപ്പെട്ടു ഗവണ്മെന്റിന് ഈ കാര്യം ചെയ്യുവാൻ വിഷമമുണ്ടെന്നു തോ
 ന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ കർഷകമാസത്തിലായാലും മകരമാസത്തിലായാ
 ലും വിളവുള്ള സമയത്തും, ഇല്ലാത്ത സമയത്തും നികുതി പിരിവ് എത്ര
 കാലത്തും എപ്പോഴും ഗവണ്മെന്റു നടത്തും. ധനമാസത്തെ നികുതി നി
 റത്തിവെക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു കൊച്ചിരാജ്യക്കാർ നികുതി
 കൊടുക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവരാണെന്ന് അർത്ഥമില്ല. നികുതിതരക
 യില്ലെന്നു പറയുവാൻ യാതൊരു തരത്തിലും മനസ്സുവരാത്ത അത്ര സാധ്യ
 കളായ പശ്ചാത്താപം കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ ആളുകൾ. അവരോട് എ
 തവസരത്തിലും കർഷകമാസത്തിൽ കൂടിയും—കർഷകമാസം വളരെ പ
 നെടുർഭിക്കുമുള്ള ഒന്നാണ്—നികുതിതരണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ റഷ് മണി
 കൂറ്റിനുള്ളിൽ പലനയനസരിച്ചുള്ള നികുതി ഈ കൊച്ചിക്കാരിൽനിന്നും
 ഈടാകുമെന്നു ഞാൻ സഭയെയും പറയാം. അത്രമാത്രം കൊള്ളുതാത്തവ
 രാണ് കൊച്ചിക്കാരെന്നു ഞങ്ങൾ തന്നെ പറയുന്നു. ധനമാസത്തെ നി
 കുതി പിരിവ് ഞങ്ങൾക്കു വിട്ടുതരണമെന്നല്ല; സസ്പെൻഡ് ചെയ്തു കി
 ട്ടിയാൽ മതിയെന്നാണ് ഞങ്ങളാവശ്യപ്പെടുന്നത്. ദിവാൻജി അവർക
 ളുടേ കൃത്യമസ്സായതുകൊണ്ടു പല പ്രധാന കാര്യങ്ങളും നിർത്തിവെച്ച്
 മദിരാശിയിലേക്കോ ഊട്ടിയിലേക്കോ മറ്റോ പോകേണ്ടിവന്നിരിക്കാം.
 അദ്ദേഹത്തിന് അസൗകര്യം നേരിട്ടുവെങ്കിലും ദിവാൻ പേഷ്കാർ അ
 വർകളോ മറ്റോ പ്രോഗ്രസ്സന്മാരോ അവരുടെ ജോലി ശരിയെ നിർവ്വഹിക്കാ
 തതു കൊണ്ടാണ് ഈ ഉണക്കു പററിയത് എന്നും പറയാൻ തർമില്ല.
 പക്ഷെ, എന്താണ് മുൻകൂട്ടി അപേക്ഷിക്കാത്തതെന്നു ചോദിക്കുമായിരിക്കാം.
 വ്യക്തികൾക്കു നികുതി കൊടുത്തതിന്റെ ശേഷം ധനവിവരകളും വല്ലതും
 കിട്ടിയാൽ രക്ഷപ്പെടാമെന്നും ധനമാസത്തെ നികുതിയെങ്കിലും കൊടുക്കാ
 മെന്നും കരുതി മുമ്പെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. മറ്റു തീരെ ഇല്ലാത്ത വി
 ഉവെല്ലാം ഉണ്ടായി. ആ അവസരത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഒരു മീറ്റിംഗ് കൂട്ടി വിവരം
 ഗവണ്മെന്റിനെ അറിയിച്ചു. അതിനുശേഷവും ആരും അവിടെ വന്നു
 നോക്കിയിട്ടില്ല. ഇതിന് ഇനിയെങ്കിലും ഒരു കേൾപ്പോരും കേൾവിയും
 ഇല്ലാതെ വരുമോ? ഈ വിഷയത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്നുണ്ടെ
 ങ്കിൽ തക്ക അവസരം ഇതാണ്. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഈ നിമിഷത്തിൽ
 വന്ന് ഗവണ്മെന്റു പ്രോഗ്രസ്സന്മാരുമായിട്ട് അടുത്തുപെരുമാറി പരിചയി
 ച്ചിട്ടുള്ള എനിക്ക് അവരുടെ മനസ്ഥിതി തീരെ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഇതി
 നേപ്പറ്റി എന്നോടു ചോദിച്ചു പലരോടും ഇന്നുവരും; നാളെവരും; നോ
 കാം എന്നല്ലാം—എന്നേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും കൂടി അത്യാവശ്യമാ
 യിട്ടുള്ള ഈ സംഗതിയിൽ—ഒന്നു പറയുവാൻ ഇടവന്നു. ഗവണ്മെന്റി

നെ അപമാനിക്കുവാനുള്ള ഒരു മനസ്ഥിതി എറിക്കില്ല. ഈ സംഗതിയിൽ കൊച്ചി ഗവണ്മെന്റ് യാതൊരു ഉപകാരവും ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ അവിടെ പ്രവൃത്തിക്കു നിഷേധിക്കുന്നതു കൊണ്ട് യാതൊരുതരക്കേടും വരുവാനില്ലാത്ത ഞാൻ തുറന്നു പറയുന്നു. തല്ലാലും ധനമാസത്തെ കിസ്റ്റ് നിർത്തിവെച്ച് ദിവാൻജിയോ ദിവാൻ പേഷ്ക്കാർ അവർകളോ സ്ഥലത്തുവന്നു നോക്കിയിനശേഷം കൃഷിക്ക് ഉണക്ക തട്ടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ അതു വിട്ടുകൊടുക്കുകയോ അല്ലാത്തപക്ഷം പിരിയണമെന്നുള്ള കല്പന പുറപ്പെടുവിക്കുകയോ ചെയ്യാമെന്നുള്ള ഒരു വിശ്വാസം എന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ വില്ലേജിൽ സാധാരണ ഓരോരും മാസം തികരി അടച്ചു പോന്നിരുന്നു. ഇരുപതിനായിരപ്പാ നെല്ലു പാട്ടം കിട്ടുന്ന വലിയ ജന്മിമാർ പോലും ഈ ധനമാസത്തെ കിസ്റ്റ് ഫസ്റ്റ്-റാങ്ക്-ശേഷമാണ് അടച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന സംഗതി ദിവാൻ പേഷ്ക്കാർ അവർകൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഉടനീളനയിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്ഥയിൽ അദ്ദേഹം ഇന്നടല പറഞ്ഞതായ മറുപടിയെക്കുറിച്ച് ഒന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പേർസനലായിട്ട് എറിക്കു അദ്ദേഹത്തോടു ബഹുമാനമുണ്ട്, എന്നുമാത്രമല്ല അദ്ദേഹം എന്റെ ഈശ്വരൻ കൂടിയാണെന്നും ഞാൻ പറയും. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ കൊച്ചി ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രതിനിധിയായിട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് രീച്ചയായും അദ്ദേഹത്തിന് കൊച്ചി ഗവണ്മെന്റു ചെയ്യുന്ന അഴിമതികളെ എന്റെടുക്കായിരിക്കുവാൻ തരമില്ല. ഇപ്പോൾ കൊച്ചിയിലെ റവന്യൂ ഭരണം നടത്തുന്ന ദിവാൻ പേഷ്ക്കാർ എന്നുള്ള റീഡയിൽ ഈ ഉണക്കിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇതുവരെ യാതൊന്നും ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം പ്രവൃത്തിക്കാത്ത സ്ഥിതിക്ക് എറിക്കു ഒരു തരത്തിലും അദ്ദേഹത്തെ അധികക്ഷപിക്കാതെ നീക്കത്തിലില്ല. ഇതിനാൽ നിവാരണമാർഗ്ഗം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് റവന്യൂ കൂലി ഗവണ്മെന്റു കടം കൊടുക്കാമെന്നും പ്രോമിസു ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നാണ്. അതിൽ എറിക്കു വളരെ സന്തോഷം തോന്നുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ പീനിച്ചുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് എത്ര തരത്തിലാണ് മനസ്ഥിതിയുണ്ടെന്ന് എന്ന് എറിക്കറിഞ്ഞുകൂട. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം മനസ്ഥിതിയല്ലെന്നും ഉദ്യോഗസ്ഥരിൽനിന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു മനസ്ഥിതിയാണെന്നും എറിക്കറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ റീഡയിൽ ഇങ്ങനെയൊരു നീക്കം വിട്ടുതരാമെന്ന് എണ്ണിറററിന് ധൈര്യമായി പറയുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. ഉണക്കുകൊണ്ടു കൃഷി മുടങ്ങിയിരിക്കുമ്പോൾ സ്ഥലത്തു വന്നു നോക്കി വേണ്ട പരിഹാരം ചെയ്തു തരുവാൻ സാധിക്കെല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ ഈ ഗവണ്മെന്റിനോടു് എത്ര ബഹുമാനമാണു

ഉള്ളത്. ഗവണ്മെന്റ് ഏതാ പഠത്താൽ അവനവന്റെ പെറ്റ തള്ളയെ പോലെയാണ്. സകടം പറയുവാനും അതൻസരിച്ച് രക്ഷിക്കുകയും ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവാനുമുള്ള ഒരു സ്ഥലമാണിത്. പഠത്തതു കേൾക്കാത്ത മക്കളുണ്ടെങ്കിൽ, അവരെ രക്ഷിക്കാതെ ശിക്ഷിച്ചാൽ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുമെങ്കിലും, കുറെ കഴിച്ചുവോൾ ആ മക്കൾ തിരിഞ്ഞിട്ട് ചിലപ്പോൾ തള്ളയെ തല്ലിയെന്നും വരും (ചിരി). ഇതു ചിരിക്കേണ്ടതായ ഒരു സംഗതിയല്ല. ഇന്നത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു തൃശ്ശൂർ മുതൽ എറണാകുളം വരെയുള്ള സർപ്പൂക്കൊണ്ട് അതിനിടക്കുള്ള സ്ഥിതികൾ എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതല്ല. സ്ഥിതികൾ അവർക്കു നിശ്ചയമില്ല. തൃശ്ശൂർ മുതൽ എറണാകുളം വരെ ഭൂമിയിൽ രണ്ടു മൂന്നു ക്ലാസ്സുകളിൽ കയറി സഞ്ചരിക്കുന്ന ആളുകൾക്ക് ഈ കൊച്ചി രാജ്യത്തെ കൃഷിക്ക് ഉണ്ടാകുവാൻ യിട്ടുണ്ടെന്നു എങ്ങിനെ പറയുവാൻ സാധിക്കും? ദിവാൻ പേഷ്കാർ അവർകൾ ചിററരിൽ പോയതായി പറഞ്ഞു. ആ വഴിക്ക് അദ്ദേഹം പഴയ നൂരിൽ വരുമെന്നു കരുതി ഞാൻ കാത്തിരുന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന് സൗകര്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം വരാതിരുന്നത്.

ബഹുമാനപ്പെട്ട ചിററർ മെമ്പർ ഇതിനൊക്കെ ഒരു കാരണം പറയുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം ദിവാൻ പേഷ്കാർ അവർകൾ ഇന്നലെ പഠത്തരിനെ വിശ്വസിച്ചിട്ടാണ് ഇവിടെ സംസാരിച്ചത്. അതു പരമാവധിമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ട ചുമതല എനിക്കുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഈ കഴിഞ്ഞ കൌൺസിൽ മുതൽ മാത്രമേ ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ളൂ. കൊച്ചി ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രൊസിഡിയർ കോഡ് പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ എന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ ധാരാളമായി അടുത്തു പെരുമാറിയിട്ടുള്ള ഞങ്ങളേപോലെ അദ്ദേഹത്തിന് പരിചയമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ വക വിഷയങ്ങളിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഉപദേശകന്താവായ കുന്നിൽ അബദ്ധമില്ല. ബാക്കി വിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം കേൾക്കുവാൻ ഞാൻ എപ്പോഴും തയ്യാറാണ്. നികരിയിൽ ഫ്രീ ശ. മ. കുറുകുകയെന്നുള്ളതുതന്നെ അസ്ഥാനത്തിലാണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഈ ഇരുപത്തഞ്ച് ശതമാനം വിട്ടു തരുവാൻ ഗവണ്മെന്റ് തയ്യാറുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, കൃഷിക്കാരുടെ സകടനിവൃത്തിക്ക് എന്തെങ്കിലും ഒരു പരിഹാരം ചെയ്യുവാൻ തയ്യാറുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും നാട്ടുകാരുടെ പ്രതിനിധികളായ ഞങ്ങൾക്ക് ഈ നാട്ടുകാരുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ചിലതു പ്രവൃത്തിച്ചു എന്നുള്ള അഭിമാനം വരുത്തുവാൻവേണ്ടി അനുദ്യോഗസ്ഥന്മാരായ എല്ലാവരും ഈ പ്രമേയത്തോടു യോജിച്ചു വോട്ടുചെയ്തു പാസാക്കണമെന്ന് ഞാൻ അവരോടു പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Mr. A. Eachara Menon:—Sir, I have tabled a resolution to the effect that 30 per cent of the tax should be remitted. I am sorry we won't reach that resolution. So I have to be contented with supporting this resolution. The Government have conceded that there is wide-spread economic depression and they have also conceded that there is abnormal fall in the prices of commodities and they have in a way come to the conclusion that the people are suffering untold miseries. The unemployment has increased. Having known this who is the person to act? It is the Government. What has the Government done? The Government ought to have done something to alleviate the miseries of the suffering people. For that they should at first consider the capacity of the people as it at present stands. The first crop, as has been said in this House, has been a failure. From what they got from the first crop they have to pay the taxes. If the agriculturist is a debtor he should pay the interest, if a kanomdar he has to pay the michavarom and he has to spend out of this for the transplanting and maintaining the second crop. If there is anything left after these he can live on it for five more months. Since the crop had failed the income from that harvesting was not quite sufficient to meet the Government demand. That is the present position. And further he had to spend more this year for the second crop cultivation. Because he hoped that there would be rain and so he spent all the money for bailing water to avoid draught and since there was no rain that money was also wasted. As at present stands 80 per cent of the crops will fail in the second crop. The Leader of the House in grand eloquent terms had said that to augment the capacity of the agriculturists the Government have an idea of distributing 20 lakhs of rupees. He today said that he was in possession of petitions for 47 lakhs of rupees already. He has only 10 lakhs of rupees to be distributed. So how can he hope that those ryots whose capacity he is going to augment would be benefitted much since even the Rs. 5000 which the Government had fixed as the maximum to be paid to an agriculturist could not be had by him. And further it is now two years since that promise has been held out to them. Since crops had not been very good for the last two years they were not able to pay the interest and the interest also has been accumulating. With what the Government would be able to give, their whole debt would not thus be cleared. There will be something left to harass them after the Government have advanced the money, so much so they would not be able to pay either to the Government or to the creditor. That will be the position to which the Government think of driving these people by way of help. The Leader of the House had been kind enough to say that after examination if he found that the whole crop had been destroyed he would suggest a cent per cent remission of the tax for that crop. To a question put by me he also said that

even if the tax had been realised it would be paid back. I want to impress upon the Government that they should not take back the promises already made.

I hope no communal spirit would stand in the way of the whole House voting for this proposition. This is the only question which affects all the people alike. This will be the only oasis in the desert of communalism. Therefore, I request the Hon'ble Members of this House to vote *nem con* for this resolution.

Mr. C. A. Ouseph:— Sir, a long number of years ago a sage said, "There is no use of studying the Sastras unless you are prepared to act up to the teachings there", and it is also said that there is no use making a decauction (കുറയ്ക്കൽ) unless it is administered. If the pages of the Council Reports are turned we can see innumerable utterances by the Hon'ble Members of the House on this side dwelling on the problem of economic depression and the necessity for relief. And where are we now? Those of us who have to do a bit of travelling in our avocation have been impressed by this one fact that considering all that have happened in the past few years the dearth of this year has absolutely no comparison with what was happening formerly and as stated by some of my friends the double crop has been an utter failure. We cannot resist the picture, that has been painted to us years ago by professors, of some people living very contented when a whole town was burning.

Now, Sir, the whole State is in the throes of a depression, want of crop, failure of crop, fall of prices, want of work to do, poor payment, this, that and everything.

Look at the Government! A very contented Government going on with all their ordinary and normal avocations and with much more. Look at the Government actions from the standpoint of the ordinary man in the street, of the agriculturist, of the man who does not get the daily bread to eat. There is this Council sitting; the Hon'ble Members are drawing their travelling allowances; there are garden parties, gala parties to which the elite of the towns and villages are invited; the Government servants are drawing their salaries; the cists were removed. So on the one side there is plenty and on the other side there is poverty, dire and abject poverty. What does the Government intend to do? That is the question that arises here. I should not be taken to say that I am wholly for supporting this resolution of 25 per cent deduction. There are so many pit-falls in making such a proposal. But I want to impress upon the Government this picture of the majority of the people of the State in absolute suffering on account of a continued depression, failure of crops consequent upon the failure of the monsoon and the breakdown of the irrigation system which the

Government has provided. Under those circumstances the Government has a duty. The duty is clear; whatever you collect from them, cease to collect the last pie from them. Don't be a Shylock. Don't try for the last drop of the blood. Let the blood be there. Cochin may be a duck that lays the golden egg. But if you force it too much that duck will cease to lay the golden egg. Your revenue system is one of the best perhaps in South India and comparatively may pay you large tax in the way of state revenue. But should you collect the whole of it now or if you have collected have got a duty to pay to those who really suffer.

Now several questions, several difficulties may be raised when a concrete proposal like this is made. One may say that this 25 per cent deduction will not in fact benefit the persons who are really entitled to be benefited. Another may say the poor tenants who are working in the fields whose crops have been destroyed will not get the benefit of this remission. Some may say that the big land-holders who are paying thousands and thousands of rupees will alone be benefited and the ryots will not prosper. These are really considerations. But can you do anything keeping away these considerations. Can you make such a concrete proposal which has no pitfalls like this. It will be impossible to give a proposal which is absolutely just so that the Government can act upon it. It is impossible so that we have to make the best of the situation. And what is the proposal now? It is that 25 per cent of the revenue collection may be remitted. The Government was once pleased to give a remission of 18½ per cent. Are conditions now better or worse? If they gave a remission of 18½ per cent once and if conditions are worse now certainly there is every justification for giving a remission of 25 per cent. You did not take into consideration who is benefited—is the landlord benefited, is the Devaswom benefited, is the tenant benefited, when you gave the remission last time. Then why not act accordingly? This kind of saying that we want to inspect the paddy fields, we want a staff for that just like the staff which you have proposed for the loan distribution is of no use. The inspection will never be done so that you have to proceed upon a workable basis and a working basis. You must promise to give the remission. You have this satisfaction that the money goes to the people of the State and to none else. If that is done it is my humble submission that there will be some relief in the State. 25 per cent of 12 lakhs will come to 3 lakhs of rupees and that will be distributed among the suffering jenmies and the suffering ryots. If the Government accede to this proposal I submit there will be real benefit done to the people at a time when they really deserve succour at the hands of the so called benevolent Government.

മിസ്റ്റർ കെ. അയ്യപ്പൻ:—സർ, ഗവണ്മെൻറ് ഈ റസല്യൂഷൻ സ്വീകരിക്കുമെന്ന് എനിക്കറിയാം. എങ്കിലും ഞാൻ ഇതിനെ എതിർക്കുവാനാണ് വിചാരിക്കുന്നത്. ഈ വക മിന്നക്ക പണിചെയ്തുകൊണ്ട് ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ മണ്ണിടുന്ന സമ്പ്രദായമാണിത്. ഈ പ്രമേയത്തെ ഗവണ്മെൻറ് സ്വീകരിക്കും എന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇതിനെ എതിർക്കുന്നത്. ബഹുമാനപ്പെട്ട പഴയന്നൂർ മെമ്പർ പറയുന്നതുപോലെ ആവശ്യമുള്ള സംഗതികളിൽ — ക്രോപ്പ്സ് മുഴുവൻ നശിച്ചുപോയിട്ടുള്ളവയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും ഗുണം ചെയ്യണമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ — എതിർക്കുന്നതില്ല.

ഈ റസല്യൂഷനിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഈ രാജ്യത്തെ പൊതുവേയുള്ള നികുതി ൨൫ ശ. മ. ആയി കുറയ്ക്കണമെന്നാണ്. അങ്ങിനെ കുറച്ചാൽ തന്നെയും പറയത്തക്ക പ്രയോജനമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. വേറെ ചില ദോഷങ്ങളുംകൂടി ഇതുകൊണ്ടു വരുവാറുണ്ടുണ്ട്. ഈ പ്രമേയം പാസായി കഴിഞ്ഞാൽ ടിവാൻചി അവർകളുടേയും ടിവാൻ പേഷ്ക്കാർ അവർകളുടേയും ടിവാൻ സിക്ടറി അവർകളുടേയും മറ്റും ശമ്പളമല്ല കുറയ്ക്കാൻ പോകുന്നത്; ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും പബ്ലിക് വർക്ക്സിലേക്കു നീക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന സംഖ്യ വേണ്ടുന്നവയ്ക്കുവാനാണ് എളുപ്പമുള്ളത്. അങ്ങിനെ വന്നാൽ പബ്ലിക് വർക്ക്സിൽനിന്നും ചെയ്യേണ്ട വേലകൾ നിർത്തിവയ്ക്കുവാനും സാധ്യക്കളായ ജനങ്ങൾക്കു അത്രക്കു ജോലിയില്ലാതാകുവാനും ഇടവരും. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ നികുതി പന്ത്രണ്ടര ശ. മ. കറച്ചു കിട്ടിയതുകൊണ്ട് വലിയ പ്രയോജനമൊന്നും ആർക്കും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെ മറ്റു പല സ്ഥലങ്ങളിലും നികുതി കുറച്ചതായിട്ടു പത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അതു സ്ഥാരണ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടും തൊഴിലില്ലായ്മകൊണ്ടും പരക്കംപാഞ്ഞോടുന്ന ആളുകളെ തല്ലാലം സമാധാനിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഒരേപ്പാടുമാത്രമാണ്. വല്ല സ്ഥലത്തും ചെയ്യുന്ന അഞ്ചാം ഇവിടേയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ക്രോപ്പ്സ് മുഴുവൻ നശിച്ച സ്ഥലങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും രക്ഷ ചെയ്തുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു സ്ഥലത്തു ക്രോപ്പ്സ് നശിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു കടലാസിൽ എഴുതി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും ഒരു ഗുണം കിട്ടത്തക്കവണ്ണമുള്ള പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ ഗവണ്മെൻറിനില്ല. അതു വന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ജനങ്ങളുടെ പരാതികൾ മുഴുവനും തീരും. ഇന്ന് ഈ കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ പ്രജകൾക്കു ഗുണം കിട്ടത്തക്കവണ്ണമുള്ള പല കാര്യങ്ങളും നിങ്ങൾ ശരിയായി ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? ഈ വക കാര്യങ്ങൾക്ക് കമ്മിറ്റികൾ എപ്പോഴത്തുക എന്നുള്ള സമ്പ്രദായംകൊണ്ടാണ് ചില വിഷയങ്ങളെല്ലാം വരുന്നത്. കമ്മിറ്റി

എപ്പോഴും റിപ്പോർട്ട് വാങ്ങിച്ചാൽതന്നെയും അതുകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനമാണ് ഉള്ളത്? ജനങ്ങൾക്ക് വല്ലതും ഗുണം കിട്ടത്തക്കവണ്ണമുള്ള സമ്പ്രദായം നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ഗവണ്മെൻറ് ശ്രദ്ധവെച്ചാൽ മാത്രമേ ഈ പരാതികൾ അവസാനിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ പത്രങ്ങൾക്കും റേഡിയോക്കും കറച്ച കിട്ടണമെന്നുള്ള ആവശ്യം എല്ലാ കൊല്ലത്തിലും വരും. എന്നാൽ ജനങ്ങൾക്ക് വല്ലതും കാര്യമായി ചെയ്യുവാൻ ഗവണ്മെൻറ് വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഈ വക സമ്പ്രദായങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ നില്ക്കരുത് എന്നാണ് എനിക്ക് പറയുവാനുള്ളത്.

Dr. A. R. Menon:—Sir, towards the end of the last session when my friend was moving this resolution I was responsible for moving an adjournment of this question because the Members of the House felt their responsibility to such an extent that they wanted to consider this question at this meeting as the House was very thin then. I thought this question was one which should deserve the attention of the whole House and hence I moved an adjournment of this question. That was the reason why I said that I was in a way responsible for bringing it at a later date than it would have been done. I regret to note the same state of affairs exists even today.

The Diwan Peikkar, with the subtlety of the brain and the agility of the mind which characterises him when he is defending a losing case, began to pour down phrases for trying to impress the House that the Government have given concession after concession to the people and to ask for any further concession is really meaningless and is only an act of ingratitude. But when you analyse those arguments you will find that they are very beautiful ones. The one argument advanced by him was that a 12½ per cent reduction was granted because there was a surplus of 3½ lakhs of rupees in the treasury and as there is no surplus now it is not proper to ask that we should ask for any further concession. I submit the condition of the treasury has nothing to do with the 12½ per cent reduction. It was the consideration of the depressed economic condition that the 12½ per cent concession was given and it was raised to 18½ per cent because of the continued depression that existed in the following year. The concession given was 12½ per cent and what was that concession for? That concession was for the depressed economic condition of the whole State along with the rest of the world. Now this additional concession is asked for because of the failure of the monsoon and the consequent failure of the crops. That was the reason. It is only when you pass through the paddy fields and see the extensive damages done by the failure of the monsoon that you will realise how serious the situation is. When you travel by rail or by road you do not see it. But when you are

compelled to go through the rural areas and when you see the extensive areas and the absolute total failure of the crops, then only you will realise the gravity of the situation. If you once realise that, I do not think the Hon'ble Member for Ezhuvass South would have indulged in the kind of speech which he has just now made. There never was a more serious condition than the present one. I am surprised that the Diwan Peishkar who, while fulfilling his duties as Government servant and who always exhibits that tendency to be fair and impartial, yesterday told this House that nothing abnormal has taken place. I do not say that he intentionally did it, but his speech conveyed the idea that nothing abnormal has taken place. Nothing is farther from the truth than the impression that conditions are not abnormal. It is a most abnormal condition. In certain parts of the Cheruthuruthy constituency—I do not say everywhere—you cannot get a grain of paddy. I had occasion to go through the various fields and in 90 per cent of the fields the havoc was so great that some people got only $\frac{1}{4}$ and some others nothing. There were certain fields which could not even yield one morsel of paddy. If that be so, is it not the duty of the Government to consider the condition and see that the people for whose benefit the Government exists and for whose benefit the public works are undertaken should be made to live first so that they may be able to benefit by the public works undertaken? My friend was saying that if we grant this remission, public works of utility to that extent will not be undertaken. I wish to inform my friend that dead bodies do not enjoy the benefits of the P. W. D. or the Sanitary Department. It is only when people are alive that they can enjoy the fruits of the labours of this Department. I am surprised that he who espouses the cause of the people in a socialistic tendency should have indulged in the kind of speech he has done. I am surely grieved that he should have raised a dissentient voice. I was not able to follow his arguments but he is so clever that he can advance arguments for any side and for any cause that he undertakes. But that only shows his cleverness and the subtlety of his mind. That does not show the strength of the case he has advocated.

Then Sir, one could ask this question, as the Diwan Peishkar asked yesterday. What can the Government do if the people are not willing to pay the tax? Have not the Government certain obligations and duties? Have you not passed the Budget and should not the Government carry out the provisions of the Budget? But I have to say that when the Budget was passed we had no means of knowing that Providence would cloud upon us and that there will not be a drop of rain. Was there any failure of monsoon like this before? Ask the oldest man alive and he will tell you that in his

living memory there has not been a case of failure of monsoon as we experienced this time. Is it not an abnormal case? Should not the Government consider this case? Or, are you going to say that our Budget is a Bible that we cannot violate any of the conditions laid down therein? Nothing prevents you from making any alterations. Stop the public works if necessary so that the people may live and that they may enjoy the fruit of their labours tomorrow. I appeal to you, Sir, to make an investigation in this matter and if there is a word of exaggeration then do not accede to our request. If on the other hand you are convinced or your Government is convinced that there is substantial truth in our complaint then I appeal to you to take the necessary measures to give relief forthwith to the suffering peasants.

Some of my friends were saying that only the jenmies would be benefitted by this. Does my friend realise the obligations of the jenmies? I am a kind of jenmi and I am obliged to see that all the revenues are paid on their behalf so that my tenants are not put to difficulties. It is very easy for Members to get up and say any thing. I have paid their taxes for their sake. It is not for our sake that we have paid the tax but it is to give relief to those who are under us. If you know the system in our parts—the relations between the jenmi and the tenant—you will not have any thing to say against the landlords. You take a tour to that place and find out whether tenants are oppressed by the landlords or whether they are sustained and protected by the jenmies. That is a challenge thrown out. I hope this sort of remark that the jenmies alone will be benefitted by this will not be heard then. Without a landlord there is no tenant and without tenant there is no labourer. We all get on together. If you hit the one you hit the other. That is the real position. I hope and trust that the Government will seriously consider and the Diwan Peishkar with his known kindness of heart and generosity of spirit will endeavour to find out the real truth and try not simply to make out a case to support the contentions of the Government. There is no harm if you have committed a mistake. There is no harm if you come to this House and say that the conditions are abnormal and confess that a mistake has been done. If you confess later that a mistake has been committed and the Government would be glad to rectify it, that would only enhance your reputation, enhance your status, position and prestige and it will be a source of blessing to our people when a Government finding that a mistake has been committed is only willing to rectify it.

Mr. P. Kumaran Ezhuthassan:—Mr. President, Sir, the resolution before the House asks for a remission of 25 per cent in the land revenue demand as against 12½ per cent granted at the time of the preparation of the budget. The Government attempts to maintain

that the 12½ per cent allowed is all that is necessary and says that if the resolution is accepted the Government will find itself in difficulties. The Hon. Member for Revenue attempted to rest his argument on two grounds. He first stated that by the 12½ per cent remission itself the Government found it very hard to balance its budget and has only 25,000 rupees as surplus to its credit. The second ground was that the 12½ per cent remission allowed is quite sufficient in as much as the paying capacity of the agriculturist is sure to be improved by the loan that is proposed to be given. I submit that the forecast given in our budget, judging from our past experience, must bring us a much larger surplus at the end of the current year. If you will only look at the figures for the last three years you will find a persistent tendency on the part of the Government always to underestimate its income. The figures that I have collected for the last three years will bear out my position. You budgetted for Rs. 84,60,000 in 1107 and you realised as a matter of fact 10,22,900 rupees at the end of the year. In 1108 you budgetted for 83,62,000 rupees and realised 105 lakhs of rupees. In 1109 the forecast was for 87,97,000 rupees of income and you realised Rs. 90,37,200. I do not say that the Government deliberately under-estimates its income. The wrong forecasts may be due to other reasons which I do not wish to mention here. So the argument that the surplus we have now got is very small and hence any further remission will affect the position of the Government falls to the ground.

The other argument is that the paying capacity of the agriculturists will be improved by the proposed loan. There again what does our past experience tell us? A loan of 5 lakhs of rupees was proposed to be given to the agriculturists so long ago as Vrischikam 1109 and in Makaram 1110 what do we find? Not a single cash out of this 5 lakhs has been disbursed up-to-date. I will put this down to the lethargy of the Government. The Government, finding that the 5 lakhs that was proposed to be given was not sufficient, was pleased to increase the amount to 20 lakhs three months back. Proposals were submitted to the Government for distributing this amount by the officer in charge viz., the Diwan Peishkar at once. But what do we find? After a lot of correspondence on the subject of the selection of the necessary officers, I understand that orders have been passed yesterday appointing the officers for the department. Judging from our past experience when do we expect the loan will be begun to be disbursed? I do not think it will be disbursed either in 1110 or in 1111. I think no cash will be distributed among the agriculturists in the near future. So the other argument that the capacity of the agriculturists will be improved also falls to the ground. That being the state of affairs and the Government in the

previous year 1109 having found it necessary to grant a remission of 18½ per cent and the same Government conceding that the low prices still persist must have been prepared to grant under the then existing conditions a remission of 18½ per cent this year also. When you add to that the failure of both the Virippu and Mundakan crops, a very uncommon phenomenon, a more liberal remission is certainly to be allowed. Generally when the Virippu crop fails the Mundakan brings in a good harvest and the agriculturists will, to a very great extent, be relieved. But this year we have an extraordinary phenomenon of both crops having failed. All these must convince the Government of the absolute necessity of accepting the resolution and to give some relief to the agriculturists by giving a remission of 25 per cent. I do think that the Government deserves to be called a very hard hearted one if they do not accept the resolution and thus come to the rescue of the agriculturist in the real hour of trial. I therefore support the resolution whole-heartedly.

The House rose for lunch and reassembled at 3 p. m., with the Deputy President in the chair.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവിനമ്പൂതിരി:—സർ, ഈ റസല്യേഷനെ സംബന്ധിച്ച് ഞാനും രണ്ടുപക്ഷ പരയാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ സഭയുടെ ആലോചനയിലിരിക്കുന്ന പ്രമേയം ഈ കൊല്ലത്തെ നികുതിയിൽ ഞാൻ ൨൫.൨.൨. കുറവു ചെയ്യുകൊടുക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. ഈ റസല്യേഷൻ ഈ കൌൺസിലിൽ ആദ്യമായിട്ടു വന്നത് ഈ കഴിഞ്ഞ വൃശ്ചികം മീനംതിരി ആണ്. അന്ന് ഇപ്പോൾ സംഭവിച്ചതായ വഷക്കുറവുകൾകൊണ്ടുള്ള ദോഷത്തെപ്പറ്റി ആരും സംസാരിച്ചില്ല. കഴിഞ്ഞ തവണയുണ്ടായിരുന്ന സമ്പത്തികാലപതനം ഈ കൊല്ലവും തുടന്നു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടും ഗവണ്മെന്റ് പതിനെട്ടേക്കുക്കാൽ ശ. മ. കുറവു ചെയ്തിരുന്ന നികുതി ഈ കൊല്ലം പന്ത്രണ്ടരയായി കുറച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിന് ഹൈനാൻസു മെമ്പർ ഒരു കാരണം പറഞ്ഞത് ഞാൻ കാക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കൊല്ലം റെല്ലിനു പറ്റ കന്നിന് രണ്ടു വിലയുണ്ട്. നാളികേരത്തിനു മിനിത്തൊന്ന് അല്പം കൂടിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ആ കാരണം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ പതിനെട്ടേക്കുക്കാൽ നികുതിയിലൂടെ ഇക്കൊല്ലത്തിലും കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ആദ്യം പന്ത്രണ്ടരയും പിന്നെ പതിനെട്ടേക്കുക്കും അനുവദിച്ചുതന്ന ചില മരമത്തു പണികൾ നിറത്തിവെച്ചിട്ടാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞത്. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ മരമത്തുപണികൾ നിറത്തിയിട്ടായാലും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം കുറച്ചിട്ടായാലും വേറെ എന്തെങ്കിലും തരത്തിൽ വരുമാനക്കുറവുണ്ടാകാതെ കുറച്ചുകൊടുത്ത നികുതിയിലൂടെ വീണ്ടും കുറവു ചെയ്യുന്നതാണ്. എനിക്ക് പറയാനുള്ളത്. യാതൊരു

വിധത്തിലും ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു വില കൂടുതൽ കിട്ടാതിരിക്കുവാനും കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം കൊടുത്ത പരിഹാരത്തോടുകൂടി നികുതിയിലൂടെ ഭേദപ്പെടുത്തി പത്രങ്ങൾ ആക്കിയതു ശരിയല്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ ഒരു ശതമാനമാക്കി കുടിഞ്ഞാണെന്നാൽ പ്രമേയം ഈ കൗൺസിലിൽ പാസാക്കിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ വർഷം മുഴുവനും കൃഷിയ്ക്കു നേരിട്ടിട്ടുള്ള ദോഷം എത്രയുണ്ടെന്നു വിളവെടുക്കുന്നതിനുമുമ്പായിട്ടു കണക്കാക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല. പത്തോ പതിനഞ്ചോ ഇരുപതോ ദിവസംകൊണ്ട് ഈ രാജ്യത്തെ സകല വിളവുകളും പരിശോധിച്ചുനോക്കി ഗുണദോഷമറിയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. മിക്കവാറും സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈയാണ്ടിൽ ഉണക്കദോഷം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എനിക്ക് കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം മറ്റൊരു പറ്റം നെല്ല് കിട്ടിയത് ഇക്കാലം ൪൦൦ പാലാലും കിട്ടിയില്ല. പാട്ടക്കാലേയും ഒന്നു എല്ലിയാതെ നേരിട്ടുതന്ന കൃഷി നടത്തിയിട്ടും ഇതാണ് ഫലം. ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിലയനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ മുമ്പിലത്തേതിന്റെ പകുതിപോലും നികുതി കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഇതു എനിക്ക് നല്ല അനുഭവമുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ്. മാത്രമല്ല ഇതു ഞാൻ പല ദിക്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ചില ദിക്കിൽ ആളുകൾ ഇരുന്നു കൊയ്യുന്നുണ്ട്; അതിനു കാരണം നെല്ലില്ലാകലും, വയ്ക്കോലകലും ശരിയ്ക്കു കിട്ടുവാൻ വേണ്ടിയാണ്. അതു ഏകദേശം പൂർണ്ണമായിത്തീർന്ന ഒരു മരായത്തന്ന എന്നുവേണം പറയുവാൻ. ഇപ്പോൾ മകരത്തിലെ നെൽകൃഷി മുഴുവൻ ഉണങ്ങിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഈ സംഗതിയ്ക്ക് ഗവൺമൻറ് ചെയ്യുകൊടുക്കേണ്ടത് നികുതി മുഴുവനും വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. സാമാന്യേന ഈ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സാമ്പത്തികാധിപത്യം പരിഹരിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒരു ശതമാനമാക്കിയും കുറച്ചു കുടിഞ്ഞാണെന്ന് ഇത് പ്രമേയം കൊണ്ടുവരുത്തപ്പെടുന്നത്.

പിന്നെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ മെമ്പർ പറഞ്ഞത് വളരെ കുറഞ്ഞ നികുതി കൊടുക്കണം ഇതിന്റെ ആവശ്യം, കൂടുതൽ നികുതിയുള്ളവർ കൊടുത്തില്ലെങ്കിലും തരക്കേടില്ല എന്നാണ്. പക്ഷെ ആളുകളെ നോക്കിയാണ് നികുതി വച്ചതെങ്കിൽ തരക്കേടില്ല.

Mr. K. M. Ibrahim:—On a point of order, Sir. അതർഹിക്കുന്ന ആളുകൾക്കു കൊടുക്കണമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവിനമ്പൂതിരി:—ഭൂമിയടമസ്ഥന്മാരല്ലാതെ ആരെങ്കിലും നികുതി കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ നാട്ടിലില്ല. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ നികുതിയിലൂടെ കൊണ്ട് ചിലർക്കു പല കിട്ടാതിരുന്നിട്ടുണ്ട്. സർക്കാരിനുള്ളിൽ ചില ജന്മികളുണ്ട്. അവർക്കു പല മറ്റാർക്കും

ഇതുകൊണ്ടുള്ള രക്ഷ കിട്ടിയില്ല. അതിൽ ഏതാണ്ടു ചിലതെല്ലാം ലാഭം വരുത്തിയുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള ജന്മിമാർക്കും മുപ്പത്തേഴരയും ൨൦൦ വീതം ഇളവുചെയ്യ കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങിനെയുള്ള ഇളവു നിറത്തിവയ്ക്കേണ്ടതാവശ്യമല്ലേ?

ഈ മാസം ഒടുവിൽ നികുതി കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നത്. ഞാൻ എല്ലാ വിഭാഗത്തിലും പോയി അന്വേഷിച്ചതിൽ അധികംപേരും നികുതി കൊടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നാണ് എങ്ങനാടു പറഞ്ഞത്. നികുതി ഉളവു ചെയ്താൽ ബഡ്ജറ്റു ശരിയാക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നാണ് ഇവിടെ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുകേട്ടത്. ഈ കൗൺസിൽ തന്നെ ൧൦൦൦൦-൦൦൦൦൦-൦ രൂപാ സപ്ലിമെന്ററി ഗ്രാന്റ് അനുവദിച്ചു. ബഡ്ജറ്റു ശരിയാണെങ്കിൽ അതനുവദിച്ചുവാൻ എളുപ്പമുണ്ടോ? ഇന്നു തന്നെ മട്ടാഞ്ചേരി വാട്ടർവർക്ക്സിന് ൨൩൦൦൦൦൦ വേറെ ഒരു ഇനത്തിന് ൧൨൦൦൦൦൦ മറ്റും അനുവദിച്ചുകയുണ്ടായി. കർഷകമാസം ൩൧-൧൦-൧൯൫൪-ൽ രണ്ടു മാസം കഴിഞ്ഞു വരുന്ന കൊല്ലത്തേയ്ക്കുള്ള ബഡ്ജറ്റു ശരിയാക്കുകയും ബഡ്ജറ്റു ശരിയാക്കുവാൻ വേണ്ടി കൃഷിക്കാർക്കും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതു വളരെക്കുറച്ചുമാണ്.

ഇതിൽ ഒരു കാര്യം ഗവണ്മെന്റു ചെയ്യണം. നികുതി പണമായി തരുവാൻ അധികം ആളുകൾ ഉണ്ടാകയില്ല. വേണ്ടിവരുമ്പോൾ ഒരു മാതിരി ശരിയായ വിചിന്തയിൽ ഞങ്ങളുടെ നികുതിയ്ക്കു പകരം ഭൂമി ഏടുത്തുകൊള്ളണം. നികുതി കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാപ്തിയുണ്ടാക്കുവാൻ റവന്യൂ മെമ്പറുകൾ ഇവിടെ ഒരു സൂത്രം പറഞ്ഞു. ൨൦ ലക്ഷം ൧൦ ലക്ഷം ൧൦ ലക്ഷം കർഷകന്മാർക്കു ലോൺ കൊടുക്കുവാൻ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നോ, ആലോചിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെന്നോ, കഴിയുവാൻ പോകുന്നുവെന്നോ ഇവിടെ അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. ഇത് വിശപ്പു മാറുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു കൗഷധം തരാം; നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകട്ടെ ചോറ് എനിക്ക് തരിക എന്നു പറയുന്നതുപോലെയാണിരിക്കുന്നത്. അതുപോലെ നിങ്ങൾക്ക് ഏതാണ്ടു നികുതി വിട്ടു തരുവാനുള്ള ആലോചനയുണ്ട്, എങ്കിലും തല്ലാലം നിങ്ങൾ നികുതി തരിക എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. ഇത് എന്താണെന്നല്ലാതെ കൗശലമാണ്. ആദ്യം ൫ ലക്ഷം ൧൦ ലക്ഷം കൊടുക്കുവാൻ ആലോചിച്ചപ്പോൾ ൪൯ ലക്ഷത്തിന് അപേക്ഷകന്മാരുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതു കൊടുക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഈ അപേക്ഷക്കാരിൽ തന്നെ എന്തും അറിവിൽപെട്ട പലേ ആളുകളുമുണ്ട്.

പ്രസിഡൻറ്:—പ്രസംഗിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള പത്തു മിനിട്ടു സമയം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവിനമ്പൂരി:—ഏതായാലും കൂടുതൽ നി

കുതിയിളവു കൊടുക്കുന്ന കാര്യം ലോൺ കൊടുക്കുവാൻ തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടുമാത്രം നടക്കുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഏതു പ്രകാരത്തിലും ഈ പ്രമേയം ഗവണ്മെൻറ സ്വീകരിച്ച് ഇപ്പോഴുള്ള നികുതിയുടെ കാര്യത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഔഷ്ഠങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ഗൗരവത്തോടെയല്ലാതെ എന്ന് ഞാൻ ഈ സഭയെ പ്രത്യേകം ഉണർത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Mr. M. A. Chackko:— Sir, the resolution before the House is that a remission of at least 25% of the land revenue of this year be granted. I should say that, in land revenue, there is the revenue by tax imposed on wet lands as well as on dry lands. The Government derives its revenue not only from wet lands, double crops, but also from dry garden lands. The remission now asked for is on two different grounds. One, failure of crops on wet lands, more especially the second crop.

Mr. E. Ikkanda Warriar:— I don't base my resolution on that point. There is a fourth resolution that has to do with the failure of crops.

Mr. M. A. Chackko:— The resolution as recommended to this House by the previous speakers, if not by the mover, is on the ground that there has been failure of crops. The Hon'ble the Revenue Member has, at the outset, indicated to this House that remission on account of failure of crops is quite distinct from a remission which is based on account of the fall in prices; i.e. the present prevailing depression. So if it is, as the mover wishes to confine the matter to the present depression or fall in prices prevailing in the country, we have to see whether there is adequate reason for enhancing the remission from the 12½ per cent contemplated by the Government to the 25% now demanded by the resolution. All the arguments now advanced for remission on account of failure of crops are admitted to be irrelevant. Therefore, I do not speak or enlarge upon that subject. But I may point out that a year or two ago, when the remission was first asked for and was granted to a certain extent, the Hon'ble the last speaker said that on account of bumper crops his granaries were full, but there was nobody to buy the paddy and pay cash down as price, so that he might take the money and pay the land tax. I distinctly remember that was the complaint then. Now the complaint is that there is no paddy to sell. There are vicissitudes which affect the country. Will it be proper to recommend to the Government to forego a substantial portion of the land revenue on that ground? The distinction between dry and wet lands, the cultivation of a dry land as well as a wet land must also be envisaged before we press our request to the Government in the face of the difficulties which

the Government have indicated on account of the budget and other commitments of the Government. The Hon'ble the Revenue Member has clearly indicated to this House that the Government is extremely sympathetic to relieve the subjects of the State from their present difficulties. Relief measures have been contemplated but they have been abnormally delayed. They should have been carried out much earlier, but there is no use of crying over spilt milk. That should not be advanced as an argument for remission of revenue or tax. Again, if the remission is granted, who will be benefited, is a serious question to be considered. The Government money should come out of its treasury. Would it reach the actual sufferers, that is the tillers of the soil who suffer on account of the failure of the crop? In many cases the money does not reach the party who raises the crop, the cultivator of the field. There are intermediaries who are called jenmies; and the worst sinner in the land of jenmies as indicated by the Hon'ble Member for Anthikkad himself is the Sirkar Devaswoms. When Government revenue is granted as remission to jenmies who do not in any way suffer on account of the fall in prices or other reasons they don't in their turn give to their tenant any remission of their pattom or michayaron. When the money comes into their possession all sorts of reasons and objections are raised for not parting with the money in order to give relief to the actual sufferer.

Mr. A. Eachara Menon:— Certainly not.

Mr. M. A. Chacko:— Before we ask the Government to forego a substantial portion of the land revenue we must also see that some advantage in proportion is derived by the subjects of the State who are in distress. When a means which will not have the desired result is advised it is very difficult to support the means suggested. For these reasons I oppose this resolution.

മിസ്റ്റർ ഇസ്താൽവാജി ഉസ്താ സേട്ട്:— ഇപ്പോൾ ഈ കേസിൽ ഹിബിൾ നോട്ട് ഇരുപത്തഞ്ച് ശതമാനം വീതം നികുതിയിലൂടെ ചെയ്യുകൊടുക്കുന്നതുമുള്ള ഒരു റെവ്യൂഷൻ കൊണ്ടുവന്നതിനപ്പറ്റി എനിക്ക് ചിലതു പറയാനാണ്.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തുണ്ടാകുന്ന ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വില ഇപ്പോൾ മൂന്നിലൊന്നോ, നാലിലൊന്നോ ത്വയി കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നുതുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് ആ വരുമാനത്തെ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതിന്റെ ആഘാതംകൊണ്ട് മരിച്ചാകാതെയാണിരിക്കുന്നത്. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു പ്രയത്നം ചെയ്യാതിന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു വീണ്ടും നഷ്ടം ഉണ്ടാകാൻ സ്വതന്ത്ര മുന്നോട്ടുവന്ന രീതി ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നത്. ഇതിനല്ലാതെ പ്രധാന കാരണം ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വില കുറവാണ്. മാത്രമല്ല മറ്റൊരു വാദം കൊല്ലത്തോളം ഉല്പ

നങ്ങളുടെ വില കാരോ സ്തോപായി കുറഞ്ഞുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. അതിനുള്ള പ്രധാന കാരണം എന്താണെന്നു നോക്കിയാൽ, ഇന്നു നാളികേരത്തിന്റെ കായ്ക്കും ആലോചിക്കുക മാണെങ്കിൽ കൊളമ്പിൽനിന്നും ചരക്കു ധാരാളമായി മലബാറിലേയ്ക്കു വരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടും മലബാറിലുള്ള ചരക്കിനു കൂടുതൽ ഇടിവും തട്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഇക്കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെ കൊളമ്പിൽനിന്നും കൊച്ചിയിൽ ഏകദേശം 10000 ചാക്കു കൊപ്ര വന്നിട്ടുണ്ട്. കൊളമ്പിൽ നാളികേരം ധാരാളം വെച്ചിട്ടുവരുന്നതുകൊണ്ടും സ്റ്റീമർക്കളുടെ കേവിനത്തത്തിൽ കാമ്പോറിഷൻ നടക്കുന്നതുകൊണ്ടും കൊളമ്പിൽനിന്നും ധാരാളം ചരക്കുകൾ ബാബെ, കൽക്കത്താ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു കയറ്റിക്കൊണ്ടു പോകുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരം കൊളമ്പിൽനിന്നും ഇവിടെ ഇറക്കുന്ന ചരക്കുകൾക്കു ഡ്യൂട്ടി കൂടുകയോ മറ്റോ ചെയ്യാൽ അതിന്റെ വരവു ക്രമത്തിൽ കുറയുകയും, ഇവിടത്തെ ചരക്കിനു—നാളികേരസംബന്ധമായ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കും—കൂടുതൽ വില പിടുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടെന്നു് ആശിക്കാം.

ഇന്നു് വളരെ ജനങ്ങൾ നാളികേരകൃഷിയാകാണ്ടു ജീവിതം കഴിച്ചു പോരുന്നു. നാളികേരം മാത്രമല്ല തെങ്ങിൽനിന്നും പിടുന്ന യാതൊരു സാധനങ്ങളും മനുഷ്യക്കു് ഉപയോഗമില്ലാത്തതല്ല. മടലിന്റെ എപ്പാടുമാലും കൊണ്ടു് വളരെ സാധുക്കൾ ജീവിച്ചുവരുന്നു. അതുസംബന്ധമായ വ്യവസായങ്ങൾക്കും അഭിവൃദ്ധിയില്ലാതെ തീരെ വില കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് സാധുക്കൾക്കും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു് നികുതിയിലൂടെ ചെയ്യുന്ന കായ്ക്കത്തിൽ വളരെ കുറഞ്ഞ നികുതിയുള്ളവക്കു് ഉറപ്പികയ്ക്കു് രണ്ടു കുറഞ്ഞാലും അതു് ഒരു വലിയ കായ്കയായിരിക്കുമായിട്ടു്. അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും ഇവിടെ ഇറക്കുന്ന ചരക്കുകളെ നിരത്തിയാൽ വളരെ കായ്കയായിരിക്കും. അതിനു നമ്മുടെ ഗവണ്മെൻറു കഴിയുന്നതും ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടതാണു്. ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വില വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ ഇവർക്കു ആവലാതികളും സകടങ്ങളും കുറയുവാൻ സാധിക്കൂ.

പിന്നെ ൨൫ ശതമാനം ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും കുറച്ചു കൊടുക്കുവാൻ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഞാൻ മുൻപു പറഞ്ഞമാതിരി ചരക്കുകളുടെ വില കൂട്ടുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു പാളിസി (Policy) കണ്ടുപിടിച്ച് അതിനുവേണ്ടി ഉറപ്പുവരുത്തണമെന്നാണു് എന്റെ അപേക്ഷയും ആവശ്യവും. അതിനു് ഒരു വഴി ഉണ്ടാകുന്നതുവരെക്കുറിച്ചും ഗവണ്മെൻറു് ഈ റസല്യൂഷനനുസരിച്ച് നികുതിയിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു ഭേദഗതി ചെയ്യുകൊടുക്കേണ്ടതാണു്. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ പരിമ്പട്ടെമുക്കാൽ ശതമാനം നികുതി കുറച്ചിട്ടു് ഇക്കൊല്ലത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു ആക്കിയതിനെ കുറിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ

അതിശയിക്കുവാനേ തരമുള്ള അതുകൊണ്ട് എത്ര നിലയ്ക്കും ൨൫ ശതമാനം കുറയ്ക്കണമെന്നുള്ള ഡെപ്യൂഷൻ ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിനെപ്പറ്റി വളരെ ഗൗരവമായി ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും ആലോചിച്ച് എന്തെങ്കിലും സാധനമായ ഒരു ഭേദഗതി നികുതിയുടെ കാര്യത്തിൽ ചെയ്യുകൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടി ഞാൻ പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു.

Mr. K. Achyuta Menon:—Sir, I shall be very brief. The very able discussion which we heard in this House shows that the demand was sought to be rested on two main arguments, one with respect to the failure of both the crops and one on account of general depression. The Hon'ble the Mover now assures us that he does not want to rest his argument on the failure of crops, although the supporters of the resolution, the vast bulk of them, based their entire argument on the failure of both the crops.

Mr. E. Ikkanda Warriar:—It is only an additional argument.

Mr. K. Achyuta Menon:—I shall only refer in passing to that additional argument. I do not want to expatiate very much on that argument which the mover himself does not want to rely upon. I have already made it clear to the House that where the situation demands, apart from the reduction of 12½% or 25% on account of general depression, I say where the situation demands Government will not hesitate nor have they hesitated to suspend or remit the land revenue in addition to the general reduction. I made this clear.

The controversy was whether we are doing what is necessary. We are charged, to put it mildly, of being grossly indifferent in regard to the action to be taken on account of the failure of crops that has happened. That is an important point of attack. It is stated that we did not rush up to conduct an investigation even when we received petitions. I may assure the Hon'ble Member for Pazhayanur that we had not the slightest intention to disrespect the petition emanating from such high quarters. The difficulty was that the petition was received in the Huzur only on the 11th of January and it was forwarded to the Diwan Peishkar on the 12th, long after the harvest was over. How the Diwan Peishkar or for the matter of that anybody could be present there in time to witness the harvest which was about over is impossible to understand. That is my difficulty. There are limitations to the capabilities of the Diwan Peishkar. To witness operations which have already been conducted on strength of a petition which came after the incident is unfortunately not a possible achievement.

Mr. T. K. Nayar:—Can you just say when the petition was received in the Diwan's Office?

Mr. K. Achyuta Menon:—I can only speak for my Department.

Mr. T. K. Nayar:—I was addressing the Government.

Mr. K. Achyuta Menon:—The same difficulty there also.

Mr. T. K. Nayar:—It was posted somewhere about the 10th of Dhanu.

Mr. K. Achyuta Menon:—Let us assume that it was posted on the 10th Dhanu. We shall be very charitable. I am only pointing out that it is physically impossible for anybody to be present there to witness the operations which took place before the 11th of Dhanu. Assume that the petition was received there on the 7th or 8th. The Hon'ble Member will kindly remember that the 7th to the 18th were Christmas Holidays. In all probability it might have been brought to the notice of the Diwan and the Head of the Department only on the 18th of Dhanu. I say that the second line of defence is also open. I am willing to take it that the petition went therefore even before the 11th although it was in fact received only on the 11th. Therefore the charge brought forward is one which is both unfair and unfounded. Now I have not spared myself even during the Christmas Vacation. Long before I knew there was this petition, I may assure the Member for Pazhayannur, I have looked into the state of crops in all these three important villages and also in the other less important villages of the Cochin State. I have been travelling throughout and looking into the condition of the crops. If preference ought to be given to these three villages it has also been given. I may refer to one of my orders passed on the 17th Dhanu 1110, that is during the Christmas holidays, though I would be the last man to refer to the orders passed by me. The order reads thus:—

“The Diwan Peishkar has received complaints oral and otherwise from the agriculturists of the State of the widespread destruction of crops consequent on this year's draught. The Diwan Peishkar made a personal inspection of several villages in the Mukundapuram, Trichur and Talappalli taluks. He also looked into the state of crops in Elankunnappuzha, Narakkal and other villages in the coastal areas while he camped there in connection with the exchange of accretions. The conclusion which the Diwan Peishkar has formed in his mind is that the destruction of crops is neither universal nor indiscriminate. It appears to be confined to particular localities labouring under special disadvantages and fields lying on very high levels where slight scarcity of rains makes itself felt. It behoves the Revenue authorities, in these circumstances, to make a careful inspection of fields and localities alleged to be adversely affected and which form the subject matter of petitions from the ryots. The Tahsildars are requested to give clear instructions to the village officers to prepare lists or note for future guidance the survey numbers of fields, crops whereon have completely or considerably destroyed. It would be desirable that the Tahsildars themselves should personally inspect areas affected and make an accurate record of the damage done, if any. The Village officers may also be made to understand that if they make inaccurate reports, totally irreconcilable with personal observations made by the Diwan Peishkar, at the time of inspection, they will be severely

dealt with. The inspections should be done as expeditiously as possible as otherwise the whole object of such inspection would be lost."

I, Sir, was alive to the necessity of making inspections and not postponing them to a late hour when the whole object of investigation was lost. I guarded myself by making investigations even when harvest was going on. There is absolutely no reason to apprehend that this petition would not be enquired into with that fulness or care which it demands. There was not the slightest intention to disrespect that petition. There is no room for an apprehension that we are not alive to or are unmindful of our obligations to the ryots. It is part of the work of the Revenue Department to enquire into such cases *sue moto*, even where there are no petitions. Action has been taken *sue moto* so far as that widespread distress is concerned. There is no reason to doubt that proper materials will not be available to form a correct conclusion with respect to the alleged failure of the second crop. Then with respect to the charges based on economic depression I think I have sufficiently answered that. I have no new points to add. The Hon'ble the Mover himself claimed only a reduction 12½% in 1108 when the conditions were more depressed and we had a surplus of 4½ lakhs. When he found that this 12½ was readily granted then he presses for a reduction of 25 per cent. Now I ask where is the limit for this? We are all agreed on the necessity for reduction. We have to take a broad view and look to the position of the Government. The Government are as much desirous of giving some relief to the ryots of the State as anybody else. Now the only question is whether we can give more than 12½% without effecting a corresponding cut so far as the departments of public utility are concerned. Now what is suggested is "give us a reduction of 25 per cent after effecting free cuts wherever you like". There it is we differ. Now taking a broad view of the situation the Government are constrained to come to the conclusion that any reduction more than 12½ per cent will seriously affect the needs of the current domestic administration. You say Government can afford to give a reduction of 25 per cent. But Government which is in possession of facts and figures find that only a reduction of 12½ per cent is possible looking to the interests of every other departments. That is the only difference. I am sure the House will appreciate the position of the Government, that with such depleted resources at its command, it cannot afford to go in for a reduction of more than 12½ per cent. That is all the point of difference.

Mr. E. Ikkanda Warriar:—As I said before I want to emphasise that my resolution on a previous occasion was not based on the fact that there was a surplus budget then. The real reason why I brought forward so many resolutions from time to time is the fall

in price of the main crops and the consequent difficulty of the ryots to pay the tax. I do not think that I should traverse the grounds which have been traversed by the several Hon'ble Members who spoke before me. The fundamental position is this. The Government have several times admitted that the tax was fixed during the last settlement when the price of paddy was about 8 to 10 annas in the market and now the price has fallen to 4 to 5½ annas. There is a considerable fall to the extent of 50 per cent. I ought to have claimed even 50 per cent. A question was asked why not claim more than 25 per cent. It will be somewhat arbitrary. In this particular case there is some equity also. You fixed the tax on paddy lands when the price of paddy was between 8 to 10 annas. The maximum price now is 6 annas. There is at least admittedly a 25 per cent fall even according to you than the prices that prevailed at the settlement times.

Mr. K. Achyuta Menon:—Are you sure the rate was 8 annas?

Mr. E. Ikkanda Warriar:—I have brought it during the discussion of resolutions and by means of a series of questions that the price was 8 annas. It is a matter of common knowledge that the price was not less than 8 annas in those days. It was never below 8 annas. Even apart from that there is some basis for my asking.

Mr. A. Sankara Poduval:—The Proclamation fixed it at 6 annas.

Mr. E. Ikkanda Warriar:—It was fixed for purpose of valuation. As a matter of fact the market value between 1080—1085 was not less than 8 annas.

Mr. K. Achyuta Menon:—So that is an excellent argument to show that you are undertaxed.

Mr. E. Ikkanda Warriar:—That will show the extent of the hardship to which we are put. Government thought it fit to under-value and fix it at 6 annas. Now the actual price is between 4 to 5½ annas. Therefore proportionately you have to reduce the tax.

If that argument is accepted it ought to be valued at 3½ annas. So there is real hardship to the ryots concerned. There is equity also and there is some justification although 25 per cent appears to be arbitrary.

Then the next argument. Probably I would have asked at the time when I made that recommendation for the reduction of 12½ per cent on the fact that in that year there was a surplus of 4½ lakhs and that 12½ per cent would consume only 2½ lakhs. I might have applied that argument. Not that I came before this House and applied for charity that there is surplus in the Government coffers

"Please divide it among the landholders". That was never in my mind and that was not so.

Then as regards the failure of crops. It is real that was made the chief ground now. But as a matter of fact my resolution tabled here was given notice of it a time even before the second crop was raised. It can never have contemplated failure of crops. Then there is one difficulty. The argument of failure of crops also militates against the resolution. I shall only be happy again to support the resolution tabled by the Hon'ble Member for Adoor asking for relief on that measure. I shall be only too glad. The Government ought to give complete remission. Suppose if he stressed that argument and the Government accepted the position of giving remission only to the paddy lands what will happen about the cocoanut gardens and the arecanut gardens? There also the prices have gone down. They will be put to hardship. So that is why I don't make that as a basis for my resolution. It is only an additional argument for giving us a remission this year.

Then as regards the various resolutions I have brought forward or the Council had discussed on this matter, it will only show that this Council was very modest. In 1108 the depression was not so very great and we asked the Government only 12½ per cent remission. Even that they did not give us. Then the Government gave us 18½ per cent reduction and subsequently we came for 25 per cent. The situation grew worse and I think the Government themselves admitted though the Hon'ble Member for Revenue said that the condition has not worsened only. He has never stated that it has improved. On the other hand, it has, as a matter of fact worsened in this way that the credit of the people has been lost. The ryots' savings if any they had, had been spent in their attempt to exist for the last three years. Everyone of them has run into debts. Their resources have been dwindled. In fact their condition has been much worsened although the price of paddy has not gone down to that extent.

Then as regards the budgetary position of the Government also I would submit that it is not a surprise upon the Government. I think I have tabled this resolution even in last Kumthom anticipating this and asked the Government for a remission of 25 per cent in this year's budget. The Government then told me, "Now we have given you 18½ per cent. We will consider the question of granting a further remission when the time comes". We gave you sufficient notice in Kumthom last. You prepare the Budget only in Mithunom. Not only that. I had tabled a cut motion during the Budget Session itself for a remission of 25 per cent. But on account of a sad accident I could not be present here on that occasion to move it. But you had sufficient notice, when I tabled that.

How can we be blamed for your not making provisions in the Budget? Has this Council any right to appropriate one pie? Will the Hon'ble Leader say that it was due to our fault that you did not provide for 12 per cent. After all we can only suggest. You appropriate. That is all what we can do. We cannot provide for that. It is so to say impossible and after all is the position of the present Budget of 1110 so bad as my friend depicted? The Hon'ble Member for Trichur and other Members pointed out various sources of income the Government is to get more than they have budgetted: income from the Harbour, income from the incometax and other sources. I would even say that there is another source which you are not going to spend. It is already a surplus Budget. You have already provided for 12½ per cent remission. We ask you to provide for another 12½ per cent which may come to at the most a lakh and 25 thousand rupees. There is already a surplus in your paper of 25 thousand and odd rupees and then you are going to get more money on other accounts. You have provided in the Budget 4 lakhs for electrification works. Are you going to spend that amount? You told us last time that you are not going to spend for the electrification scheme this year. In that event also, you have plenty of surplus in your hands. If you are not going to spend it, spend only a lakh and odd rupees and satisfy this widespread and insistent demand from the suffering ryots. Even as regards the budgetary position and the balancing of the budget, there is no difficulty and even if they feel any difficulty, I say there is absolutely no justification for it. I have also anticipated that and tabled another resolution to reduce the pay of the officers at certain gradations. I say the Government officers have absolutely no justification. It is cruel and immoral to appropriate and live at such a style when the whole country is actually on the verge of starvation, when they are put to so much trouble and when they are pledging all their credit to avoid the shame of attachment and other revenue processes. They have even pledged the ornaments of their women as one Hon'ble Member said. After putting themselves to all sorts of humiliation they replenish your treasury and you appropriate at such exorbitant rates which have been enhanced at a time when the cost of living was 50 per cent dear. There is absolutely no justification for anyone to appropriate but you have the right to appropriate yourself and spend. Why don't you show your sympathy to the suffering masses and take only a few per cent less and equalise the budget? I can understand that if a sympathetic Government should adopt an attitude like that I expect our Government would do that. I do not wish to say any further and I am to a certain extent surprised that two Hon'ble Members on this side thought it fit to oppose this resolution. There is absolutely nothing in the argument stressed by the Hon'ble Member for South Ezhuvass. He did that when we

brought forward this resolution on a previous occasion. So it was no surprise to me. I told him that he will not be able to serve the case which he intends to serve by means like these. As a matter of fact no works of public utility are going to be affected, by giving this small remission of a lakh and 25 thousand rupees. If at all some important work in the towns which you are building at the cost of the villagers will have to be put off, that will not matter.

Then there is the other aspect which the Hon'ble Member for South Ezhuvassery has considered. Are not the Jenmies now actually neglecting their properties for want of funds? If a remission is given at the rate of at least 2 or 3 annas in the rupee won't you think that they will spend that on the property? Look at the coconut gardens. Are they maintained in the same condition they were maintained two or three years before? No. Because they are not able to pay the Government revenue and to spend for just their maintenance expenses. On the other hand, if you give a small remission there is every chance of those landholders spending the money for the improvement of the lands, for manuring and giving employment to the unemployed in those places. There is at least that chance. It will at least go to improve the property.

Then as regards the argument raised by the Hon'ble Member for Vellarappilly that the money does not go to the man who really deserves and it is only the intermediaries who are benefitted by it, I will simply ask him to point out to me a jenmy who was able to collect the whole of the pattom during the last 4 or 5 years. Where is the jenmy who is able to collect the whole tax which he has to pay to Government?

Mr. M. A. Chakk:— I meant the Sirkar Devaswom.

Mr. E. Ikkand Warriar:— Sirkar Devaswoms. In that case I have absolutely no quarrel. It is only a paper transaction. We have nothing to do with it. But these Sircars are generally supposed to have no hearts and the administration of the so called beaurocracy is heartless. Where is the jenmy who has not given the remission of this 3 annas? On the other hand, where is the jenmy who has been able to collect even the whole tax that he has to pay to the Government. The Sirkar Devaswom ought to have done it. But even if they have not done it, we have no power to ask a single question about the Devaswom. Therefore, I don't think any further argument is necessary to commend this resolution for the acceptance of the House.

Motion put and carried.

No. 2. Public Holiday on the Death Anniversary day of the late Sree Narayana Guru Swamy.

Mr. K. Ayyappan:— (This Council recommends to the Government that the 5th of Kanni every year be made a public holiday, as the